

ges der op til en centralistisk politik, når det gælder styringen af ungdomsboligbyggeriet.

Det kan der være argumenter for, for det er jo som regel sådan i politik, at der er både for og imod. Men vi har truffet et valg. Skal vi ændre det valg, eller skal vi sige: Nej, det ligger hos kommunerne, og så må vi gå ind i en dialog med kommunerne; vi må komme med nogle tilskyndelser osv.

Vi kan jo ikke på den ene side indgå nogle kommuneaftaler, som lægger nogle rammer, og så på den anden side, hvis kommunerne foretager en prioritering, sige, at den skal være to-talt anderledes, når vi har besluttet at lægge det ud til kommunerne.

Jeg mener, at det er dialogvejen, vi skal gå. Jeg er tilhænger af et decentralt opbygget samfund. Jeg er tilhænger af, at vi bruger dialogvejen, og ud fra hele den principielle holdning afviser jeg det, der lægges op til.

Det betyder ikke, at jeg ikke mener, at der skal være boliger til de studerende. Jeg mener også, der skal være boliger til de ældre. For det næste ville jo være, at Enhedslisten kom med et forslag om, at nu skal der være en folketingsbeslutning om en ældreboligpolitik, familieboligpolitik. Der er jo ikke nogen principiel adskillelse. Behovene vil jo stadig være store, tror jeg, af flere grunde.

Så ja til, at vi går ind i en dialog med kommunerne. Ja til, at vi er klar over, at her er et behov, som vi så, når vi træffer de overordnede økonomiske beslutninger, må være med til at integrere i beslutningerne.

Men til dette konkrete forslag, dette centralistiske forslag, siger vi nej.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, dagens ungdomsboligdebat har vist nogle begrænsede fremskridt, men trods alt nogle fremskridt, forstået på den måde, at problemet nu er erkendt faktisk af de allerfleste ordførere og af regeringen. Det er erkendt, at der her er noget, der skal gøres noget ved. Det synes jeg som det første er væsentligt.

For det andet har vi så kunnet høre fra ministerens side, at der nu er iværksat den analyse, som vi også har foreslået, og som, efter hvad alt tyder på, vil komme til at dokumentere, at der

er et større behov for ungdomsboliger, end man hidtil har forudset.

Der nævnes jo, som det blev sagt før, at 6.671 studerende står uden bolig. Det er i hvert fald de oplysninger, der fremkommer i Politiken. Jeg ved ikke, om ministeren kan bekræfte dem. Politiken har også tidligere oplyst, at i København er det 2.745 studerende, som mangler en bolig. Det er altså vel at mærke på et tidspunkt af året, hvor der ikke er det pres, der normalt er ved studiestarten omkring august-september. Problemet vil formentlig i år så blive større, end det plejer at være, og altså blive noget af et kaos.

Noget andet, som jeg har hæftet mig ved, er, at ministeren i forbindelse med placeringen af uddannelsespladser vil anmode kommunerne om at sørge for, at der så også bliver bygget boliger. Det er jeg selvfølgelig meget interesseret i at høre nærmere om, og Enhedslisten vil naturligvis gerne drøfte med regeringen, hvordan man rent praktisk får gennemført det forslag. Så der sker altså noget.

Samtidig kan vi jo altså se – og det er så den anden og mere negative side af medaljen, som vi må konstatere i dag – at det finansielle problem, som kommunerne står over for, betyder, at det står meget skralt til med ungdomsboligbyggeri i 1999, når vi ser bort fra Århus Kommune. Jeg ved ikke, om ministeren kan bekræfte det, men de oplysninger, jeg har indhentet fra forskellige kommuner, tyder på det.

Der er en pæn kvote i Århus, men de andre steder, Odense, Ålborg og København, ser det altså ikke godt ud. Det har jo en sammenhæng med, at den finansieringsordning, der er, ikke er god nok. Derfor reagerer formanden for KL's miljø- og forsyningsudvalg, Johannes Poulsen, i Politiken i dag. Ifølge Politiken siger han, at der er en ulidelig mangel på sammenhæng mellem regeringens økonomiske politik og fagministrenes hensigter. Altså, hensigterne er gode, men pengene mangler.

Det er naturligvis forståeligt, at kommunerne gerne vil have nogle penge af boligministeren. Men der er faktisk et problem i det her, nemlig det problem, at den finansieringsreform, som blev lavet, forudsætter, at kommunerne lægger flere penge på bordet her og nu for at byggeriet i gang, og det giver altså et likviditetsproblem, som gør, at underskuddet i byggeriet bliver nedprioriteret.

Jeg vil da gerne appellere endnu en gang, sammen med Kommunernes Landsforening